

๔๓

ถึงก็ช่าง ไม่ถึงก็ช่าง

เราเป็นมนุษย์ธรรมดาก็ต้องทำแบบคนธรรมดา เราไม่ใช่เทวดาที่จะเนรมิตอะไรก็ได้ เวลานั่งธรรมะก็อย่าไปยึดอัดว่า ทำไมเราอยู่ทางโลกจะทำอะไรก็สำเร็จทุกอย่าง ทำไมทำอย่างนี้ไม่ได้ ก็เลยยึดอัด **เราอย่าไปเอาวิธีทางโลก มาใช้กับวิธีการปฏิบัติธรรม**

ทางโลกแสวงหาโลกียทรัพย์ เราต้องวิ่งเต้น ต้องต่อสู้ ต้องเจอแรงกดดัน เจอปัญหา ต้องเอาจริงเอาจังกันสารพัด วิธีการนั้นเอามาใช้กับการแสวงหาอริยทรัพย์ภายในไม่ได้ ภายในต้องเยือกเย็น สุขุม ละมุนละไม ค่อยๆ ประคับประคอง ใจไป เดี่ยวมันก็หยุดเอง เดี่ยวก็ถึงที่หมายเอง ต้องนิ่งๆ นุ่มๆ ละมุนละไม สบายๆ

ทำเหมือนกับรถไฟที่แล่นอยู่บนราง เวลามันแล่นไป จะมีเสียงหนึ่งที่เรากันเคย คือ ถึงก็ช่าง ไม่ถึงก็ช่าง นิ่งไปเรื่อย ๆ เดี่ยวก็ถึงสถานี ถึงจุดหมายปลายทาง ปฏิบัติธรรม ก็เช่นเดียวกันนะลูกนะ ถึงก็ช่าง ไม่ถึงก็ช่าง ทำใจเย็นๆ อย่าไปยึดอัด อย่าไปตั้งใจเกินไป ทำใจหลวมๆ เหมือนสวม

เสื้อผ้าที่ไม่คับ มันสบายเนื้อสบายตัว ใจหลวม ๆ ก็สบายอก
สบายใจ

เราเป็นผู้มีบุญที่สั่งสมกันมายาวนาน จึงได้มีกุศล
ศรัทธาอยากปฏิบัติธรรม และเราก็ได้มาปฏิบัติธรรมแล้ว
กำลังบุญเราถึงแล้ว เราถึงมาได้ เหลือแต่วิธีการกับความเพียร
เท่านั้น เราทำถูกต้องไหม สมำเสมอไหม สมัครงใจที่จะเห็น
ไหม มีฉันทะไหม มีสติ มีสบายไหม สมำเสมอไหม เลิกนั่ง
แล้วเราก็มาสั่งเกตดูว่า เราทำถูกหลักวิชาไหม ก็ปรับปรุง
แก้ไขกันไป สักวันหนึ่งจะต้องเป็นของเราอย่างแน่นอน

อย่าลืมนะ ถึงก็ช่าง ไม่ถึงก็ช่าง นั่งไปเรื่อย ๆ เดี่ยว
ก็ถึงจุดหมายปลายทางเอง

๑๑ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๗

